

JO SPAIN

A tropical beach scene with palm trees, a swimming pool, and a yellow umbrella. The scene is reflected in the water of the pool. The sky is a mix of blue and white, suggesting a bright day. The overall color palette is dominated by blues, greens, and yellows.

De perfecte honeymoon
De liefde van je leven
Een dodelijk geheim dat alles verandert

NIET MEER TERUG

THRILLER

Jo Spain

Niet meer terug

Vertaald door Corry van Bree

DE FONTEIN

1

Saint-Thérèse
21 september 2022

Nu

Niet alles is verloren, de wil geeft zich nooit gewonnen.

De woorden van het epische gedicht klinken in Lukes hoofd terwijl hij over het zachte witte zand loopt. Hij vertrekt zijn gezicht als hij zichzelf eraan herinnert dat ze vandaag uit het paradijs moeten vertrekken.

Het normale leven begint weer.

Het strand is klein naar de maatstaven van het eiland. Hij is naar het eind van de baai gelopen en is nu op de terugweg. Dit is een van de privébaaien die zijn gereserveerd voor een bepaald soort toerist. Het is ongerept en idyllisch, en biedt perfectie voor een klein fortuin.

Hij kijkt in de nevelige late ochtendzou naar hun villa. Aan beide zijden staan hoge palmbomen en de roze bougainvillea bloeit uitbundig tegen de witte houten planken.

Hij loopt vlak langs het water en laat het schuim van de zachtjes naderende golven tegen zijn voeten spatten. In zijn linkerhand heeft hij een flesje bier van het plaatselijke merk bij de hals vast. Het is te vroeg voor alcohol, maar hij is nog op vakantie. In elk geval de komende paar uur.

Hij heeft zich nog nooit zo ontspannen gevoeld en zou alles overhebben voor nog zo'n dag.

Luke denkt aan zijn reactie toen Rose hem met deze verras-

singsreis overviel. Ze haalde hem in een taxi van zijn werk op, met een koffer, zijn paspoort en een onzekere glimlach op haar gezicht. Zou hij enthousiast of geïrriteerd zijn?

Hij was overdonderd.

Hij zat tot over zijn oren in het werk, wat de belangrijkste reden was waarom ze niet op huwelijksreis waren geweest. Er is iets met de herfst en pensioenen. Mensen van een bepaalde leeftijd beginnen zichzelf existentiële vragen over de herfst van hun eigen leven te stellen.

Hebben ze genoeg gespaard om met pensioen te kunnen gaan?

Het bedrijf waar Luke werkt heeft het extreem druk in september.

Hij kon echter onmogelijk klagen. Rose heeft voor het eerst de leiding genomen door deze reis te boeken. Ze heeft iets georganiseerd en toen ze hem over haar plan vertelde wilde hij haar aanmoedigen in plaats van negatief te reageren.

Bovendien wilde hij deze vakantie. Hij had de zon, de stranden, de restaurants, de cocktails en de luie ochtenden waarop ze samen hand in hand wandelden nodig.

En Rose had het blijkbaar ook nodig, nog meer misschien, want zodra ze halverwege de week waren en de datum waarop ze naar huis terug zouden gaan naderde, voelde hij een verandering in haar.

Hij weet waarom dat is.

Rose is naar Londen verhuisd om een nieuwe start te maken. Het was een plek waar ze anoniem kon zijn. Toch voelt ze zich nog steeds niet veilig. Hoewel ze probeert het te verbergen en hem regelmatig vertelt dat het goed met haar gaat, ziet hij de tekenen, zoals de blik in haar ogen als ze denkt dat ze iemand ziet die ze herkent of haar schrikreactie als ze een knal hoort of als iemand haar onverwacht aanraakt.

Misschien kunnen we blijven, mijmert Luke. Uit Engeland vertrekken.

Hoewel Saint-Thérèse aanvankelijk was gekoloniseerd door de Fransen, spreken de meeste eilandbewoners inmiddels Engels.

Hij zou hier een baan kunnen krijgen. Hij veronderstelt dat de markt voor pensioenadviseurs op luxe Caribische eilanden al goed bediend wordt, maar misschien kan hij zich op iets leukers richten. Leren duiken en vervolgens duikcursussen aan vakantiegangers geven of villa's schilderen.

Rose is lerares en kan haar beroep hier ook uitoefenen.

Hoe zou ze reageren als hij dat zou voorstellen? Ze zou verstandig zijn en zeggen dat het niet haalbaar was. Het was vluchten en ze wist wat dat inhield, ook al deed hij dat niet.

Hij ziet Rose uit de villa komen. Ze blijft op de veranda staan. Ze heeft vanochtend uitgeslapen in een poging bij te komen van de verschrikkelijke hoofdpijn die de vorige avond was begonnen. Het was hun laatste avond op het eiland, maar Luke kon aan haar bleke gezicht en bloeddoorlopen ogen zien dat Rose niets anders wilde dan op tijd naar bed gaan.

Hij kijkt naar haar. De wind trekt aan de rode sarong-achtige jurk die ze draagt. Hij ziet het silhouet van haar lichaam in het zonlicht, de ronding van haar heupen, de welving van haar borsten. Haar blonde krullen hangen tot laag op haar rug terwijl ze haar gezicht naar de zon draait.

Hij kan geen genoeg van haar lichaam krijgen. Zodra hij haar ziet wil hij haar, hoe vaak ze ook samen zijn.

Hij hoopt intens dat het heel lang zal duren.

Hij brengt het flesje naar zijn mond, neemt de laatste slok bier en loopt naar de villa om bij zijn vrouw te zijn.

Hij heeft al ingepakt terwijl Rose in bed lag.

Ze hebben nog tijd voordat ze een taxi naar de luchthaven moeten nemen.

Hij is benieuwd hoe ze zich voelt. Misschien heeft ze, nu ze is uitgerust, zin om een laatste keer te gaan zwemmen of een glas wijn op de veranda te drinken.

Als hij dichterbij komt ziet hij dat haar blik van de horizon naar hem gaat en ziet hij haar gezicht.

Hij weet dat ze de afgelopen paar dagen uit haar evenwicht is geweest, maar dit is nieuw.

Rose ziet er intens ongelukkig uit.

Luke rent het laatste stukje naar de veranda van de villa, zet het bierflesje neer en slaat zijn armen bezorgd om haar middel. 'Hé. Wat is er aan de hand?'

'Je hebt de koffer ingepakt,' zegt ze gesmoord.

Hij fronsst zijn voorhoofd. 'Als je iets nodig hebt, kan ik het eruit halen. We hoeven over een paar uur pas een taxi te bellen. Heb je nog steeds hoofdpijn? Zullen we een wandeling langs het strand maken?'

Rose leunt met haar hoofd tegen zijn borstkas. Haar hele lichaam trilt.

'Ik weet het,' zegt hij zachtjes. 'Ik wil ook niet terug, maar ik heb nagedacht.'

'Luke -'

'Laat me uitpraten. Stel dat we voor korte tijd naar huis gaan en een andere reis plannen? Een langere, bedoel ik. Een echt avontuur dat een paar maanden duurt, misschien zelfs een halfjaar. We kunnen naar Europa gaan. Of naar Australië. Jij kunt toch een sabbatical opnemen? Als we dat willen, moeten we het doen voordat we kinderen krijgen. Iedereen zegt dat dat het enige is waar je geen spijt van krijgt, dus waarom niet?'

Luke stopt met praten. Rose huilt.

Er is iets heel erg mis.

'Sorry,' mompelt ze tussen haar tranen door. 'Ik kan niet naar Londen terug.'

Hij slaat zijn armen steviger om haar heen. 'Wat is er aan de hand, schat? Vertel het me.'

'Luke... ' Rose maakt zich los uit zijn armen en kijkt naar hem. Ze huilt niet meer, maar de uitdrukking op haar gezicht...

Luke heeft haar nog nooit zo gezien.

Het is angstaanjagend. Ze is doodsbang, te bang om het te vertellen.

Uiteindelijk vindt ze de woorden. ‘Ik kán niet terug,’ zegt ze.

Hij heeft het plotseling ijskoud. Zijn bewuste brein denkt dat wat het ook is, het geen probleem zal zijn; ze gaan naar huis en lossen het op. Er kan niets zijn gebeurd wat deze angst rechtvaardigt.

Maar Rose trilt nog steeds en Luke weet dat wat ze hem zo meteen gaat vertellen, niet goed zal zijn.

‘Hij is dood,’ zegt ze.

‘Wie? Wie is dood, liefde?’

Ze haalt diep adem. Het klinkt als een snik. ‘Hij is dood. Ik heb hem vermoord.’

Luke laat haar los. Hij staart naar zijn vrouw, ervan overtuigd dat hij haar verkeerd heeft verstaan.

‘Wat? Zei je dat je iemand vermoord hebt? Wie? Waar heb je het over?’

‘Op de dag dat we vertrokken, voordat ik je van je werk ophaalde, heb ik iemand vermoord.’

Luke schudt zijn hoofd. Ze kan net zo goed in tongen spreken. ‘Ik begrijp het niet,’ zegt hij. ‘Je hebt niemand vermoord. Waar heb je het over?’

Rose legt haar handen op zijn armen. Luke realiseert zich pas hoe erg hij trilt als ze hem stevig vastpakt.

‘Luke, luister naar me. Luister naar wat ik zeg. Ik heb hem vermoord. Hém. Hij is in ons appartement. Ik kan niet teruggaan. Snap je dat? Er ligt een lijk in ons appartement.’

2

Londen *December 2021*

Het is het jaarlijkse kerstfeest van haar werk en ze wil er niet bij zijn.

Rose mag haar collega's graag, maar alleen als ze nuchter zijn. Op school zijn het fijne collega's. Ze zijn behulpzaam, zitten vol creatieve ideeën en bieden kameraadschappelijke steun. Het zijn mensen die lesgeven als een roeping zien en niet alleen iets wat een salaris oplevert, maar waarvoor ze een klas met kinderen moeten verdragen.

Maar nu, na zes rondjes, zijn ze aangeschoten, dronken zelfs.

Meneer Simms (Rose wil hem geen Julian noemen, hoe vaak hij dat ook met een dubbele tong in haar oor fluistert) heeft zijn hand al twee keer op haar knie gelegd. Adjunct-directeur McGrath heeft voorgesteld dat ze – met 'ze' bedoelt hij Rose en hij – na afloop ergens naartoe gaan. Samen.

Rose' beste vriendin in de lerarenkamer, Ann-Marie, zegt dat het een overgangsrитуeel is en dat iedereen beleefd afwijzen de enige manier is om ermee om te gaan, met uitzondering van meneer Simms, die meer dan een beleefde afwijzing nodig heeft. *Hij begrijpt alleen een knietje in zijn kruis.*

Ann-Marie wil meer shots drinken. Ze hebben net als alle anderen het hele jaar geld in de pot gestopt.

Er is geen enkele kans dat Ann-Marie Rose vroeg laat vertrekken.

Rose staat bij de bar als ze hem ziet.

Hij is lang, heeft een bleke huid, een slimme blik in zijn grijze ogen en donker haar met een zweem zilver. Hij is hier eveneens met een groep. Het lijken collega's, maar dan met een baan die zich een paar treden hoger op de carrièreladder bevindt en beter wordt betaald. Ze zien eruit alsof ze op weg zijn naar een aangename plek; alsof dit een handige kroeg is om na het werk iets te drinken, waarna ze naar een restaurant met Michelinsterren gaan.

Zijn groep praat en lacht, maar hij houdt zich een beetje afzijdig. Iemand geeft hem een pint bier. Hij pakt het glas aan, neemt een slok, kijkt op en ziet Rose naar hem staren.

Ze kijkt snel weg en haar wangen worden rood omdat ze betrapt is.

Ze voelt een beweging naast zich en een hand op haar rug.

Rose verstijft en draait zich om. Het is meneer Simms weer.

'Ik haal dit rondje wel, Rose.'

'Meneer Simms –'

'Het is Julian. Je hebt een fantastische pub uitgezocht, Rosie, een stuk leuker dan de pub waar de conrector ons vorig jaar mee naartoe heeft genomen. Ann-Marie en jij weten waar jullie moeten zijn. Ik betaal dit rondje. Jullie jongeren moeten tenslotte zuinig zijn.'

'Meneer Simms, we betalen met het geld uit de pot.' Ze zwijgt even. Hij gaat haar niet met rust laten. 'Luister, hier is het geld. Kunt u het rondje naar onze tafel brengen als de barvrouw ermee klaar is? Ik moet naar het toilet.'

Rose geeft hem het bankbiljet van vijftig pond. Meneer Simms is in de wolken omdat ze hem heeft gevraagd om haar een plezier te doen. Ze staat bij hem in het krijt.

Rose is niet van plan om iets te drinken van de bestelling die ze net heeft geplaatst. Ze gaat naar het toilet en daarna vertrekt ze.

Ze kan dit niet verdragen.

Als ze uit de gang naar de toiletten komt, ziet ze dat de man

die ze daarnet bij de bar zag dichterbij haar tafeltje is gaan staan.

Rose moet hem passeren om haar jas en tas te pakken.

De pub is echter vol en het pad naar haar tafel is smaller geworden.

Rose probeert zich tussen de mensen door te wringen. De voordeur van de pub gaat open en een koude windvlaag waait naar binnen als er meer gasten binnenkomen.

Rose staat nu tegenover de man, opgesloten in een nauwe tunnel, met haar gezicht naar zijn borstkas gericht. Ze kan geen kant op, omdat de gasten alle richtingen blokkeren.

‘Hallo,’ zegt hij.

Rose kijkt op. Die ogen! Ze heeft het gevoel alsof ze in zijn ogen wordt gezogen.

‘Hallo,’ antwoordt ze.

Hun lichamen raken elkaar bijna.

‘Kom je hier vaak?’ vraagt hij.

Rose snuift. ‘Dat heb je niet gezegd.’

‘Jawel. Dat heb ik wel gezegd. Ik snijd mijn tong wel uit mijn mond als ik thuiskom. Ik denk trouwens dat je vastzit.’

‘Dat heb ik in de gaten. Ik probeer bij mijn tafel te komen.’

‘Waarom proberen we niet om tegelijkertijd te bewegen? Samen zijn we sterker.’

‘Of het wordt nog ongemakkelijker. Zoals een wedstrijd met drie benen.’

‘Dus? Wat gaan we doen?’

Hij lacht. Zij lacht.

Ze zitten aan elkaar vastgelijmd en Rose kan niet zeggen dat ze het gevoel van zijn borstkas tegen de hare onprettig vindt.

Ineens verschuift de menigte, waardoor hij een stap naar achteren kan doen. De man maakt een kleine buiging. Hij heeft absoluut manieren. Hij had van de situatie kunnen profiteren en dicht tegen haar aan kunnen blijven staan, maar hij geeft haar ruimte.

Rose voelt dat er meerdere ogen op haar zijn gericht. Ann-Ma-

rie kijkt goedkeurend vanaf hun tafel naar haar. Meneer Simms, die naar hen toe loopt met een dienblad met glazen sambuca in zijn hand, kijkt niet bepaald goedkeurend.

Ik ben in die lieve Julians ogen razendsnel van 'Rosie' in een ongelofelijke slet veranderd, denkt Rose.

'Ik denk dat we nu geen touw voor onze benen meer hoeven te zoeken,' zegt de man tegen haar.

Rose glimlacht. Ze weet niet wat ze moet zeggen, of hoe ze zich moet gedragen nu het intieme moment plotseling voorbij is.

Ze wil net weglopen als hij haar arm licht aanraakt. 'Ik ben Luke,' zegt hij.

'Rose,' antwoordt ze.

Ze wil meer zeggen.

Ze zou moeten zeggen: *Ja, ik voel het ook. Is dit niet vreemd? Ik voelde de connectie op het moment dat ik je zag en je me erop betrapte dat ik naar je keek. Maar we staan in een bar en hoewel ik niet dronken ben, ben jij dat misschien wel. Misschien is dit iets wat jij doet, maar een keurige jonge vrouw zoals ik doet dat niet. Ik versier geen mannen in pubs. Ik ga niet naar huis met mannen die ik in pubs ontmoet.*

Ik ga niet naar huis met mannen, punt uit.

Het is niet veilig.

Ik ben niet veilig. Je wilt niet bij mij in de buurt zijn.

Dat zegt ze allemaal niet.

Ze haalt alleen haar schouders op en loopt naar haar tafel terug terwijl ze voelt dat hij de hele tijd naar haar kijkt.

Ze hoopt dat ze hem terugziet. Dat hoopt ze echt.

3

Saint-Thérèse

Luke en Rose staan nog steeds op de veranda.

Zijn hart bonkt. Ze heeft niets meer gezegd en kijkt naar hem met pure wanhoop in haar ogen. Hij weet gewoon dat ze de waarheid vertelt. ‘Rose,’ zegt hij. ‘Wat heb je gedaan?’

Rose laat haar hoofd hangen. Ze maakt zich van hem los, slaat haar armen over elkaar, staart even naar de glasachtige zee, draait zich om en loopt de villa in.

Luke blijft waar hij is, omdat hij zijn benen niet kan bewegen.

Als hij is ontdood, loopt hij achter haar aan terwijl de woede en ontzetting door zijn lichaam gieren.

Rose zit op de grote witte bank met een van de dikke kussens tussen haar armen geklemd.

Een paar nachten geleden hebben ze seks op de bank gehad. Luke herinnert zich dat hij vlak voordat hij klaarkwam naar Rose keek. Hij wilde dat ze hem aankeek, maar haar ogen waren gesloten en ze... Hij dacht dat zij ook een orgasme kreeg, of had ze haar gezicht vertrokken omdat ze aan iets heel anders dacht?

Aan het feit dat ze iemand had vermoord misschien?

Luke knielt voor haar, maar is bang om haar aan te raken. Een paar minuten geleden ging hij ervan uit dat alles normaal was, terwijl hij nu niet weet wat hij moet zeggen of hoe hij zich moet gedragen. ‘Is dit echt waar?’

Ze kijkt hem aan. ‘Ja,’ antwoordt ze.

Luke haalt diep adem. ‘Je moet me vertellen wat er gebeurd is.’

Vanuit zijn ooghoeken ziet hij hun ingepakte koffer naast de deur staan. Hun vliegtuig vertrekt over vijf uur. De schoonmakers van de villa komen over twee uur hiernaartoe om de villa in orde te maken voor het volgende stel.

Rose zwijgt.

‘In godsnaam,’ snauwt Luke. ‘Praat tegen me. Wat is er gebeurd?’

‘Het was een ongeluk,’ fluistert ze.

‘Wie heb je vermoord? Hoe is het gebeurd? Was... hij het? Zei je dat het in ons appartement gebeurd is?’

Luke loopt alle mogelijke scenario's in zijn hoofd na in de hoop dat hij iets verkeerd heeft begrepen, in de hoop dat Rose het mis heeft.

Heeft ze iemand betrappt die inbrak in hun appartement en is ze boos geworden? Heeft ze een soort PTSS-moment gehad?

Hij kan allerlei mogelijkheden bedenken, maar in zijn hart weet hij wat ze gaat zeggen.

‘Het was Kevin.’ Lukes oren beginnen te ruisen. Kevin Davidson. De ex van Rose.

‘Het was mijn bedoeling niet. Hij was al in ons appartement toen ik thuiskwam en ik...’ Rose haalt diep adem. Het is niet diep genoeg. Ze heeft moeite om zuurstof binnen te krijgen.

Luke kan zien dat ze in gedachten herhaalt wat er is gebeurd en ze begint te hyperventileren. ‘Rose, liefje.’ Hij probeert zijn armen om haar heen te slaan, maar ze heeft ruimte nodig, heeft lucht nodig, en ze duwt hem weg.

Hij springt op, kijkt om zich heen en probeert wanhopig iets te vinden wat zou kunnen helpen. Op het kookeiland staat een kan met water en ijs. Luke schenkt een glas in en loopt haastig naar Rose terug. ‘Drink dit,’ zegt hij terwijl hij weer voor haar knielt en probeert te doen alsof hij weet wat hij doet. ‘Alsjeblieft, Rose, neem een slok.’

Ze drinkt, hoest, sputtert en drinkt weer. ‘Het spijt me. Het spijt me zo.’

‘Je hoeft niet te zeggen dat het je spijt. Haal gewoon adem. Je moet kalm worden en me precies vertellen wat er gebeurd is. Het komt allemaal goed. Je bent niet in het appartement, snap je? Je bent hier bij mij. Je bent veilig. Luister naar me.’ Luke pakt het glas water uit haar trillende hand en zet het op de vloer. ‘Luister naar me,’ herhaalt hij. ‘Wat heeft hij gedaan? Hoe heeft hij je gevonden?’

‘Ik kan dit niet.’

‘Je kunt het wel,’ zegt Luke met een smekende klank in zijn stem. ‘Ik weet dat je het kunt.’

Rose kijkt hem aan, haalt diep adem en huivert. Daarna knikt ze vastberaden, aangemoedigd door zijn steun. ‘Hij... Ik weet het niet. Ik kwam thuis en dacht dat ik iets hoorde toen ik binnenkwam, maar nam aan dat jij het was. Dat je vroeg thuis was gekomen. Ik maakte me geen zorgen meer... Ik dacht niet dat hij nog zou komen opdagen. Ik was niet meer op mijn hoede.’

Luke knikt en schudt zijn hoofd. Nee. Hij is niet van plan om haar de schuld op zich te laten nemen. Hij is degene die haar heeft verteld dat ze niet langer bang hoefde te zijn, dat ze veilig was.

‘Ik liep in het appartement rond en ruimde op. Ik was naar de markt geweest en had bloemen en sint-jakobsschelpen gekocht. Ik was van plan dat gerecht te koken dat jij zo lekker vindt, dat met saffraansaus. Ineens hoorde ik iets in onze slaapkamer en ik liep naar binnen. Hij was...’ Rose bedekt haar ogen met haar hand in een poging het beeld dat bij haar opkomt te verdringen. ‘Hij zat op ons bed en hij zei... hij zei...’

Luke bijt zo hard op de binnenkant van zijn wangen dat ze bijna beginnen te bloeden.

Rose kijkt hem aan. ‘Hij zei: “Dus hier neukt hij je.” Ik probeerde weg te rennen, maar hij stond razendsnel op.’ Ze zakt een stukje in elkaar.

Hij kan zien hoeveel moeite het haar kost om hem dit te vertellen.

Luke komt overeind, gaat naast haar op de bank zitten en slaat

zijn armen om haar heen. ‘Heeft hij je pijn gedaan?’ vraagt hij. Hij hoort zelf dat zijn stem vreemd afstandelijk klinkt en hij realiseert zich, te midden van deze surrealistische situatie, dat hij zich minder zorgen maakt over het feit dat Kevin Davidson dood in hun appartement in Londen ligt dan over de gedachte dat hij Rose misschien kwaad heeft gedaan.

Dat hij haar heeft aangeraakt.

Dit is liefde, denkt Luke. Alles voelt irreëel, maar die gedachte is zo helder dat het als een stomp in zijn maag voelt.

‘Hij duwde me,’ fluistert Rose. ‘En hij bleef me duwen. Ik schreeuwde. Ik wist wat hij van plan was, maar dit keer vocht ik terug. Hij is niet... Dat deed ik vroeger nooit. Ik denk niet dat hij beseftte dat ik iets terug zou doen.’

Wat een fantastische vrouw, denkt Luke, ook al wil hij tegelijkertijd overgeven en iets kapotgooien. Diep vanbinnen weet hij dat zijn reactie primitief is. Rose is een sterke, onafhankelijke vrouw. Ze heeft hem niet nodig; ze heeft niemand nodig. Dat heeft ze keer op keer bewezen. Maar het enige wat hij op de meest elementaire, neanderthalige manier kan denken is: Waarom was ik er niet om mijn vrouw te beschermen?

‘Ik was zo bang voor wat hij van plan was. Ik dacht dat hij me zou vermoorden als ik niet deed wat hij zei. En... je ladekast...’

De ladekast, het grote, donkere meubelstuk dat hij heeft gekocht toen hij in het appartement ging wonen. Rose haat hem, omdat ze van pastelkleuren en zachte dingen houdt, maar Luke houdt van de kast, omdat een man wat fatsoenlijke meubels moet hebben als tegenhanger van zijn pasgeleden met lichtgrijze en hemelsblauwe tinten gedecoreerde leven.

De zware, massieve lades hebben hoeken die net wapens zijn.

‘Is hij tegen de ladekast gevallen?’

‘Hij is niet gevallen. Ik heb hem ertegenaan geduwd.’

‘Je hebt hem geduwd,’ herhaalt Luke.

‘Ik schreeuwde en ik... ik vloog hem aan en hij viel achterover.’

Ik wilde hem pijn doen. Ik wilde hem vermoorden. Ik hoorde iets kraken en...' Ze stopt met praten en slaat haar hand voor haar mond.

Luke voelt binnen in hem iets verharderen. 'Het is in orde,' zegt hij. 'Rose, luister naar me, het is in orde. Wat je gedaan hebt is zelfverdediging, begrijp je? Je mag jezelf verdedigen. Hij mag niet –'

Luke is niet in staat de zin af te maken. Hij trekt Rose weer tegen zich aan, maar ze laat zich maar heel even vasthouden voordat ze zich terugtrekt. 'Luke, snap je het niet? Het zou in orde geweest zijn, maar dat is het niet meer.'

'Wat bedoel je?'

Rose staart naar Luke alsof hij niet goed bij zijn hoofd is. 'Luke, ik heb hem op de vloer laten liggen. Ik heb een koffer ingepakt, ben in de kamer ernaast online gegaan en heb naar vliegtickets gezocht. Ik was van plan om te vluchten. Voor hem. Voor jou. Maar ik kon niet weggaan zonder jou, dus pakte ik ook kleding voor jou in en ging weer online, waarna ik twee tickets hiernaartoe heb gekocht en naar je werk ben gegaan om je te vertellen dat we bij wijze van verrassing op huwelijksreis gingen. Ik loog en loog en loog. Begrijp je wat dat betekent?'

Luke schudt zijn hoofd, maar de realiteit van wat ze hem vertelt begint tot hem door te dringen.

Rose is aangevallen. Rose verdedigde zichzelf. Rose heeft per ongeluk iemand gedood.

Daarna vluchtte Rose van de plaats delict. Ze vluchtte het land uit.

En hij is bij haar.

Luke kijkt naar Rose.

Ze zitten diep in de problemen.

'We hebben hulp nodig,' zegt Luke.

'Niemand kan ons helpen,' antwoordt Rose.

'Nee, we kunnen –'

'Luke, niemand kan ons helpen, maar jij kunt jezelf helpen. Je moet naar huis gaan.'

‘Wat?’

‘Je moet naar ons appartement gaan en bij de politie melden wat je aantreft. Ga zonder mij naar huis. Je moet de politie vertellen wat ik gedaan heb. Luister je naar me? Vertel de politie dat ik tot de laatste dag niets gezegd heb. Je collega’s kunnen bevestigen dat je op kantoor was op de dag dat we vertrokken zijn. De taxichauffeur zal bevestigen dat hij ons rechtstreeks naar de luchthaven gebracht heeft. Vertel de waarheid. Je kunt jezelf vrijpleiten.’

Luke hoort elk woord, maar luistert niet.

Hij staat op en loopt naar het raam.

De tijd dringt. Zo meteen zijn de schoonmakers hier.

Hij moet nadenken.

Hij moet een plan bedenken.

En hij heeft hulp nodig.

Eerder verschenen van Jo Spain:

Ik beken

Iets te verbergen

Zes duistere redenen

De perfecte leugen

De laatste verdwijning

Eerste druk juni 2024

Oorspronkelijke titel *Don't Look Back*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, Londen

Copyright © 2023 Joanne Spain

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Corry van Bree

Omslagontwerp Marry van Baar, naar een ontwerp van Andrew Smith

Omslagbeeld © Hannah Mentz/Getty

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6719 5

ISBN e-book 978 90 261 6721 8

ISBN luisterboek 978 90 261 6722 5

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.